

20

Clive și-a trecut cu succes examenul de barou, dar exact înainte de ceremonia de absolvire a suferit o formă febrilă de gripă, nu foarte gravă. Maurice a venit să-l vadă în timpul convalescenței, s-a molipsit și el și a căzut la rândul lui la pat. Așa încât, timp de câteva săptămâni, s-au văzut puțin și, când s-au întâlnit, Clive era în continuare palid și nervos. Sosise la familia Hall – a căror reședință o prefera în locul casei lui Pippa – cu speranța că mâncarea bună și liniștea de acolo îl vor însănătoși. A mâncat puțin și a vorbit rar, tema predilectă fiind zădărnicia tuturor lucrurilor.

— Sunt avocat pledant pentru că s-ar putea să intru în viața publică, a spus el, ca răspuns la o întrebare a Anei. Dar de ce să intru în viața publică? Cine mă vrea?

— Mama ta spune că oamenii din comitat te vor.

— Dacă este cineva pe care să-l vrea cei din comitat, acela e un radical. Doar că eu am vorbit cu mai multă lume decât mama, și oamenii sunt plictisiți de noi, clasele privilegiate, care ne plimbăm în automobile și cerem ceva de făcut. Toată această vânzoleală solemnă între marile familii... e un joc lipsit de veselie. Nu se mai joacă nicăieri în altă parte, în afară de Anglia. (Maurice, eu o să plec în Grecia.) Nimeni nu ne vrea și nu vrea nimic altceva decât o viață mai tihnită.

— Dar activitatea publică exact asta înseamnă, să oferi o viață mai tihnită, chirăi Kitty.

— Înseamnă sau ar trebui să însemne?

— Păi, tot aia e.

— Este și ar trebui să fie nu sunt unul și același lucru, zise mama ei, mândră că a sesizat diferența. N-ar trebui să-l întrerupi pe domnul Durham, când tu...

Respect pentru mine, este, completă Ada, și răsul general al familiei îl făcu pe Clive să tresalte.

— Suntem și ar trebui să fim, conchise doamna Hall, foarte diferiți.

— Nu întotdeauna, o contrazise Clive.

— Nu întotdeauna. Nu uita, Kitty! repetă doamna Hall, vag muștrător, căci în alte ocazii ea nu-l întreruseră pe Clive.

La prima ei afirmație, Kitty a reacționat cu un țipăt. Ada a zis și ea ceva; Maurice, nimic. Continua să mănânce, placid, prea obișnuit cu astfel de discuții la masă ca să mai bage de seamă că ele îl tulburau pe prietenul său. Între felurile de mâncare, mai spunea câte o anecdotă. Cu toții păstrau tăcerea, ca să-l asculte. Vorbea încet, spunea platitudini, fără să fie atent la vorbele pe care le rostea, fără să se străduiască să fie interesant. Clive l-a oprit, brusc.

— Știți... cred că o să leșin, zise el și căzu de pe scaun.

— Kitty, adu o pernă, Ada – colonie, zise fratele lor – deschindu-l pe Clive la guler. Mamă, fă-i vânt cu evantaiul. Nu. Fă-i vânt...

— Ce prostie, murmură Clive.

În timp ce vorbea, Maurice l-a sărutat.

— Acum sunt bine.

Fetele și un servitor au intrat în fugă.

— Pot să merg, zise Clive, și culoarea îi reveni în obraji.

— Nici vorbă, strigă doamna Hall. Maurice o să te ducă în brațe... Domnule Durham, puneți-vă brațele pe după Maurice.

— Haide, bătrâne. Doctorul, să-i telefoneze cineva.

L-a luat în brațe pe prietenul său, care era atât de slăbit, încât începu să plângă.

— Maurice... sunt un prost.

— Fii prost, i-a răspuns Maurice.

Au urcat scările, Maurice l-a dezbrăcat și l-a băgat în pat.

Doamna Hall a bătut la ușă și Maurice a ieșit pe coridor, zicând repede:

— Mamă, nu e nevoie să le spui celorlalți că l-am sărutat pe Durham.

— A, sigur că nu.

— Lui nu i-ar plăcea. Eram cam tulburat și am făcut-o fără să mă gândesc. Știi că suntem foarte buni prieteni, aproape frați.

Nu trebuia să spună mai mult. Doamna Hall era încântată să aibă mici secrete cu fiul ei; îi amintea de vremea când ea însemnase atât de mult pentru el. Li s-a alăturat și Ada, cu o sticlă cu apă caldă, pe care Maurice i-a dus-o bolnavului.

— Doctorul o să mă vadă în halul ăsta, suspină Clive.

— Sper să te vadă.

— De ce?

Maurice și-a aprins o țigară și s-a așezat pe marginea patului.

— Vrem să vadă cât de rău îți este. De ce te-a lăsat Pippa să călătorești?

— Mă așteptam să mă simt bine.

— Naiba să te ia!

— Putem să intrăm? strigă Ada de dincolo de ușă.

— Nu. Trimiteți-l pe doctor singur.

— A sosit, răcni Kitty de la distanță.

A fost anunțat doctorul, un bărbat doar puțin mai în vârstă decât ei.

— Salut, Jowitt, zise Maurice ridicându-se. Te rog, fă-mi-l bine pe tipu' ăsta. A avut gripă și trebuia să se simtă mai bine. Rezultatul e că a leșinat și nu se poate opri din plâns.

— Cunoaștem, cunoaștem, făcu domnul Jowitt, înfigând un termometru în gura lui Clive. Ați muncit mult în ultimul timp?

— Da, și acum vrea să plece în Grecia.

— Așa o să facă. Acum lasă-ne singuri. Vorbim când cobor.

Maurice s-a supus, convins că prietenul lui e serios bolnav. Jowitt a apărut după vreo zece minute și i-a spus doamnei Hall că nu era nimic grav... doar o recidivă serioasă. A scris rețetele și a zis că o să trimită o infirmieră. Maurice l-a condus în grădină și, punând o mână pe brațul lui, l-a întrebat:

— Ei, acum să-mi spui cât e de bolnav. Asta nu e o recidivă. E ceva mai mult. Te rog, să-mi spui adevărul.

— Nu are nimic, zise Jowitt cumva enervat, pentru că se lăudase că va spune adevărul. Credeam că ți-ai dat seama. Criza de

Respe
nervi s-a potolit și o să adoarmă. E doar o banală recidivă. De data asta va trebui să fie mai atent, asta e tot.

— Și cât poate să dureze această banală recidivă, cum îi spui tu? Durerile acestea teribile pot să reapară în orice clipă?

— Are doar o stare de ușor disconfort... crede că l-a luat frigul în mașină.

— Jowitt, să nu-mi spui tu mie. Un bărbat în toată firea nu plânge decât dacă îi e foarte rău.

— Probabil că e din cauza oboselii.

— Ei, n-ai decât să-i spui cum vrei, zise Maurice retrăgându-și mâna. De altfel, nu vreau să te mai rețin.

— Nici o problemă, tinere prieten. Sunt aici ca să răspund la orice întrebare.

— Atunci, dacă e o formă așa de ușoară, de ce trimiți o infirmieră?

— Ca să-l amuz. Am înțeles că e înstărit.

— Și noi nu putem să-l amuzăm?

— Nu, din cauza infecției. Erai acolo când i-am spus mamei tale că nici unul dintre voi nu ar trebui să intre în cameră.

— Credeam că te referi la surorile mele.

— Și la tine... cu atât mai mult chiar, pentru că deja te-ai molipsit o dată de la el.

— Nu accept nici o infirmieră.

— Doamna Hall a telefonat deja după una.

— De ce se fac toate cu așa o afurisită de grabă? zise Maurice ridicând vocea. O să-l veghez eu însumi.

— Mai urmează să împingi căruciorul.

— Ce-ai zis?

Jowitt a plecat, hohotind de râs.

Pe un ton care nu admitea replică, Maurice i-a spus mamei sale că el ar trebui să doarmă în camera bolnavului. A refuzat să i se aducă un pat, ca să nu-l trezească pe Clive, și s-a întins pe jos, cu capul pe un scăunel, citind la lumina lumânării. Nu după multă vreme, Clive a început să se agite și a zis, cu voce stinsă:

— Of, la naiba! Of, la naiba!

Respect pe... Vrei ceva? îl strigă Maurice.

— Măruntaiele îmi sunt răscolite.

Maurice l-a ridicat din pat și l-a așezat pe scaunul cu oala de noapte. După ce s-a ușurat, l-a ridicat și l-a dus înapoi în pat.

— Pot să merg singur. Nu trebuie să faci tu astfel de lucruri.

— Și tu ai face-o pentru mine.

Maurice a dus oala la capătul coridorului și a golit-o. Acum, când Clive era slăbit și nevolnic, îl iubea mai mult ca niciodată.

— Nu trebuie, a repetat Clive, după ce Maurice s-a întors. E prea dezgustător.

— Nu mă deranjează, răspunse acesta întinzându-se. Culcă-te la loc.

— Doctorul mi-a zis că va trimite o infirmieră.

— Ce nevoie ai de infirmieră? Nu e decât un acces de diaree.

Dinspre partea mea, poți să o ții așa toată noaptea. Sincer, nu mă deranjează... n-o spun ca să-ți fac pe plac. Pur și simplu nu mă deranjează.

— Dar nu pot... serviciul tău...

— Uite ce e, Clive, ce preferi, o infirmieră de profesie sau pe mine? Vine una astă-seară, dar am lăsat vorbă să fie trimisă înapoi, pentru că mai degrabă las baltă biroul și am grijă de tine eu însumi. Credeam că și tu ai prefera la fel.

Clive a rămas tăcut atât de mult, încât Maurice a crezut că adormise.

— Cred că ar fi mai bine să am o infirmieră, zise într-un târziu oftând.

— Bun – ea o să te facă să te simți mai confortabil decât pot eu. Poate că ai dreptate.

Clive nu i-a răspuns.

Ada se oferise să stea de veghe în camera de dedesubt și, așa cum conveniseră, Maurice a bătut de trei ori din picior. Cât timp a așteptat-o, a studiat chipul agitat și transpirat al lui Clive. Vorbăria doctorului nu avea nici un sens – prietenul lui suferea. Tânjea să-l țină în brațe, dar și-a amintit că așa i se declanșase criza de isterie și, în plus, Clive era reținut, capricios chiar. Cum Ada nu

Respreapărea, a coborât el și a descoperit că fata adormise. Imagine vie a sănătății, stătea lungită într-un fotoliu mare de piele, cu brațele căzute pe părțile laterale și picioarele întinse. Pieptul se ridica și cobora ritmic, părul negru și des îi servea parcă de pernă, cu fața rezemată de el; și printre buzele întredeschise i-a zărit dantura și limba rozalie.

— Scoală-te, strigă el iritat.

Ada se trezi.

— Cum crezi că o să auzi ușa de la intrare când o să sosească infirmiera?

— Cum se mai simte bietul domn Durham?

— Foarte rău; e grozav de rău.

— Ah, Maurice! Maurice!

— Infirmiera va rămâne. Te-am chemat, dar n-ai venit. Du-te și te culcă, dacă tot nu poți să faci nici măcar atât.

— Mama zice că trebuie să stau trează, pentru că infirmierei nu trebuie să-i deschidă un bărbat... nu s-ar cuveni.

— Cum de aveți timp să vă stea mintea la așa niște prostii, nici nu vreau să mă gândesc, zise Maurice.

— Trebuie să păstrăm bunul renume al casei.

Tăcut mai întâi, Maurice a izbucnit apoi în râs, în felul acela care le e atât de dezagreabil fetelor. În adâncul inimii, nu-l plăceau deloc pe Maurice, dar mintea le era prea confuză ca să-și dea seama de asta. Râsul lui era singurul lucru neplăcut pe care erau dispuse să-l recunoască.

— Infirmierele nu sunt respectabile. Nici o fată respectabilă nu s-ar face infirmieră. Dacă o fac, atunci poți să fii sigur că nu provin din familii respectabile, altfel ar rămâne acasă.

— Ada, cât ai mers tu la școală? o întrebă fratele ei, în timp ce își punea ceva de băut.

— Pentru mine, să stau acasă e ca și cum aș merge la școală.

Maurice a pus paharul jos cu un zăngănit și a ieșit din cameră. Clive avea ochii deschiși, dar nu a spus nimic, nici nu a părut să realizeze că Maurice revenise și nici nu a reacționat la sosirea infirmierei.